

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobcu **ELEKTROSYSTEM, a. s.**, so sídlom Št. Furdeka 10, Žilina, IČO: X., zastúpeného **JUDr. Ľubomírom Jurigom-Brankovičom**, advokátom so sídlom Dolný Val 1, Žilina, proti žalovanému **Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom Lazovná ulica 63, Banská Bystrica, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/228/15798-121862/2009/993168-r z 10. novembra 2009, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, č. k. 20S/9/2010-56 z 19. apríla 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline, č. k. 20S/9/2010-56 z 19. apríla 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia vyššie uvedeného rozhodnutia žalovaného ako

i prvostupňového rozhodnutia Daňového úradu Žilina I (ďalej len „správca dane“) č. 694/230/96339/09/KopM z 29.09.2009, ktorým správca dane čiastočne vyhovel odvolaniu žalobcu a zmenil výrok rozhodnutia správcu dane č. 694/230/78349/09/KopM z 21.07.2009, ktorým správca dane nepriznal žalobcovi úrok za oneskorené vrátenie daňového preplatku podľa § 63 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov účinného do 31.12.2011 (ďalej len „zákon o správe daní“). Výrok vyššie uvedeného skoršieho prvostupňového rozhodnutia správca dane zmenil v označení právnej formy žalobcu, pričom ponechal nezmenený výrok vo vzťahu k nepriznaniu úroku za oneskorené vrátenie daňového preplatku pozostávajúceho z neoprávnene zadržovaných peňažných prostriedkov žalobcu na nadmernom odpočte dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2002, dodatočne vyrubenej daňovej povinnosti za uvedené zdaňovacie obdobie a na sankcii (zvýšenie dane) viažucej sa a vyrubenej k tomuto zdaňovaciemu obdobiu. Dorubená daňová povinnosť na DPH za zdaňovacie obdobie december 2002 bola žalobcom uhradená dňa 27.11.2003 na základe neprávoplatného, avšak vykonateľného rozhodnutia správcu dane č. 694/230/99577/03/Kup z 23.10.2003 a zvýšenie dane bolo žalobcom uhradené dňa 17.02.2004 na základe rozhodnutia správcu dane č. 694/230/99578/03/Kup z 23.10.2003, pričom obe tieto rozhodnutia boli v rámci súdneho prieskumu ich zákonnosti zrušené rozsudkami Krajského súdu v Žiline sp. zn. 25S/16/2004 z 14.02.2005 a sp. zn. 25S/53/2004 z 25.07.2005. Ohľadom nepriznania úroku za oneskorené vrátenie predmetného daňového preplatku žalobca v opravných prostriedkoch namietal, že v danom prípade pri výpočte sankčného úroku je nutné aplikovať ustanovenie § 35b ods. 5 zákona o správe daní účinného od 01.01.2005, nakoľko žalobcovi vznikol nárok na vrátenie neoprávnene zadržovaných finančných prostriedkov dňom 14.02.2005 a 25.07.2005, kedy nadobudli právoplatnosť a vykonateľnosť vyššie uvedené rozsudky Krajského súdu v Žiline, zrušujúce prvostupňové rozhodnutia správcu dane o nepriznaní nadmerného odpočtu, vyrubení daňovej povinnosti a uložení zvýšenia dane za zdaňovacie obdobie december 2002, na základe ktorých zaplatením uložených daňových povinností vznikol daňový preplatok, a tým aj nárok žalobcu na jeho vrátenie z titulu neoprávnene zadržovaných finančných prostriedkov.

Krajský súd v Žiline v medziach žaloby podanej žalobcom preskúmal napadnuté rozhodnutie, prvostupňové rozhodnutie správcu dane a konanie, ktoré predchádzalo ich vydaniu a dospel k záveru, že žalovaný vec správne právne posúdil, zistil skutkový stav veci a vydal zákonné rozhodnutie.

Krajský súd z administratívneho spisu zistil, že žalobca pôvodne vyrubenú daň vo výške 482.019 Sk zaplatil dňa 27.11.2003 na základe vykonateľného rozhodnutia (nie právoplatného) č. 694/230/99577/03/Kup a zvýšenie dane vo výške 314.427 Sk zaplatil dňa 17.02.2004 na základe vykonateľného (nie právoplatného) rozhodnutia č. 694/230/99578/03/Kup z 23.10.2003.

Krajský súd v danej veci vymedzil rozsah súdneho prieskumu na spornú právnu otázku, či vznikol žalobcovi nárok na sankčný úrok podľa podmienok vyplývajúcich z ustanovenia § 35b zákona o správe daní. Argumentujúc ustanoveniami § 30 ods. 10, § 46 ods. 9 zákona o správe daní v znení účinnom do 31.12.2003 a § 35b ods. 5 zákona o správe daní v znení účinnom od 01.01.2004 a s prihliadnutím na právoplatnosť prvostupňových rozhodnutí správcu dane, na základe ktorých žalobca zaplatil na účet správcu dane dorubenú daňovú povinnosť a uložené zvýšenie dane (právoplatnosť nadobudli dňa 11.03.2004 a 09.07.2004 na základe doručenia rozhodnutí o odvolaní vydaných odvolacím správny orgánom, a nie, ako tvrdil žalobca, dňa 14.02.2005 a 25.07.2005 - nadobudnutím právoplatnosti a vykonateľnosti vyššie uvedených rozsudkov Krajského súdu v Žiline, ktorými boli prvostupňové rozhodnutia správcu dane zrušené), krajský súd uzavrel, že v preskúvanom konaní nebola splnená podmienka na postup § 35b ods. 5 zákona o správe daní.

Podľa krajského súdu základným predpokladom, ktorý vyplýva z vyššie citovaného zákonného ustanovenia je, že daň alebo rozdiel dane má byť zaplatený na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia správcu dane alebo odvolacieho orgánu. Táto podmienka môže byť splnená len v rozhodnutiach vydaných od 01.01.2004 vzhľadom na to, že len od tohto dátumu je účinné znenie ustanovenia § 46 ods. 9 zákona o správe daní, podľa ktorého odvolanie má odkladný účinok, ak neustanoví tento zákon inak. Krajský súd ďalej vyvodil, že ak zákonodarca ustanovením § 35b ods. 5 zákona o správe daní predpokladá zaplatenie dane alebo rozdielu dane na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, mohlo sa tak stať najskôr od 01.01.2004, pretože v predchádzajúcom období povinnosť zaplatiť daň vznikla v lehote určenej v rozhodnutí už na základe vykonateľného rozhodnutia.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol tak, že podľa § 250k ods. 1 OSP neúspešnému žalobcovi uplatnené právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) OSP, domáhajúc sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmenil tak, že vyhovie jeho žalobnému petitu a zruší napádané

rozhodnutia žalovaného a správcu dane. Žalobca krajskému súdu vytýkal nesprávne právne posúdenie prejednávanej veci vo vzťahu k aplikácii ustanovenia § 35b ods. 5 zákona o správe daní.

Uvádza, že existencia vzniku nároku na vrátenie neoprávnene zadržovaných finančných prostriedkov je viazaná predovšetkým na splnenie podmienky vydania rozhodnutia o znížení dane, resp. existencie vzniku nadmerného odpočtu, ktorá v danom prípade nastala v roku 2005, a to rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 25S/16/04 z 26.11.2004, právoplatným a vykonateľným dňom 14.02.2005 a následne rozsudkom č. k. 25S/53/04 zo dňa 20.05.2005, právoplatným a vykonateľným dňom 25.07.2005. Týmto momentom je podľa žalobcu možné konštatovať existenciu vzniku rozdielu dane ako podstatnej skutočnosti pre zafinovanie pojmu neoprávnene zadržovaných finančných prostriedkov, a to vo vzťahu k zaplatenej dani na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, a to bez ohľadu na čas ich vydania, ako aj na čas, kedy u nich nastala vykonateľnosť a právoplatnosť. Svoju argumentáciu žalobca odvodzuje od obsahu ustanovenia § 110e zákona o správe daní v znení účinnom od 01.01.2005, podľa ktorého sa ustanovenia tohto zákona použijú na pokuty a sankčný úrok účinné od 01.01.2004, ako aj na zrušené penále, pokuty a zvýšenie dane, ak konanie o nich bude prebiehať po nadobudnutí účinnosti tohto zákona a nezaniklo právo na ich vyrubenie, vybratie a vymáhanie; na konanie o penále sa rovnako použije ustanovenie tohto zákona o sankčnom úroku a na konanie o pokutách a zvýšení dane sa rovnako použije ustanovenie tohto zákona o správnych deliktoch. Žalobca poukazuje na znenie definície pojmu neoprávnene zadržovaných finančných prostriedkov vyplývajúce z ustanovenia § 35b ods. 5 zákona o správe daní, pričom právne skutočnosti nadobudnutia právoplatnosti a vykonateľnosti zrušených rozhodnutí správcu dane považuje za podmienky, s ktorými zákon spája právny následok bez ohľadu na ich časovú postupnosť, ktorej skúmanie pre potreby použitia § 35b ods. 5 zákona o správe daní je podľa žalobcu právne bezvýznamné. Z uvedeného dôvodu a v spojení s obsahom ustanovenia § 110e zákona o správe daní žalobca považuje tvrdenie žalovaného o nesplnení zákonných podmienok na aplikáciu § 35b ods. 5 zákona o správe daní a priznanie sankčného úroku z dôvodu časového predchádzania vykonateľnosti zrušených prvostupňových rozhodnutí správcu dane pred ich právoplatnosťou za právne nedôvodné, nemajúce oporu v zákone.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu potvrdil, pretože žalobca v odvolaní neuvádza žiadne

nové dôkazy a argumenty, ktoré by preukázali nezákonnosť postupu daňových orgánov. V odôvodnení svojho petitu opätovne zotrváva na právnom názore, že pre posúdenie predmetnej veci je podstatné, že pre uplatnenie inštitútu sankčného úroku plateného správcom dane daňovému subjektu zavedenému s účinnosťou od 01.01.2004 ustanovením § 35b ods. 5 zákona o správe daní, je nevyhnutné splnenie podmienky, že pôvodne vyrubená daň mala byť zaplatená na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia. V rozhodnutiach správcu dane vydaných pred 01.01.2004, ktorými sú aj rozhodnutia v tejto veci, nie je naplnené ustanovenie § 35b ods. 5 citovaného zákona, pretože tieto rozhodnutia nadobudli vykonateľnosť pred právoplatnosťou, z čoho vyplýva, že daň bola zaplatená v čase, keď rozhodnutia ešte neboli právoplatné. Z uvedeného dôvodu má žalovaný za to, že základný predpoklad pre priznanie sankčného úroku správcom dane žalobcovi v predmetnom prípade nebol splnený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal obe napadnuté rozhodnutia a konania, ktoré im predchádzali v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolania prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu proti rozsudku priznať úspech nie je možné.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o správe daní v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa § 30 ods. 10 zákona o správe daní účinného do 31.12.2003 rozhodnutie je vykonateľné, ak proti nemu nemožno podať riadne opravné prostriedky alebo ak ich podanie nemá odkladný účinok a ak uplynula zároveň lehota plnenia.

Podľa § 46 ods. 9 zákona o správe daní účinného do 31.12.2003 **odvolanie nemá odkladný účinok**, ak neustanoví tento zákon inak.

Podľa § 41 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty účinného do 31.12.2003 daň je splatná za zdaňovacie obdobie do 25 dní po skončení tohto obdobia s výnimkou dane pri dovezenom tovare podľa § 48. **Dodatočne splatná daň a sankcie sú splatné do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia daňového úradu.**

Podľa § 35b ods. 5 zákona o správe daní účinného od 01.01.2004, ak daň zníženú podľa odseku 4 daňový subjekt zaplatil v pôvodnej nezníženej výške, považuje sa rozdiel medzi pôvodne zaplatenou daňou vyrubenou rozhodnutím a daňou zníženou podľa odseku 4 za neoprávnene zadržované peňažné prostriedky daňového subjektu.

Podľa § 35b ods. 6 zákona o správe daní účinného od 01.01.2004 správca dane za obdobie neoprávnene zadržovaných peňažných prostriedkov daňového subjektu podľa odseku 5 zaplatí daňovému subjektu sankčný úrok vo výške trojnásobku základnej úrokovej sadzby Národnej banky Slovenska platný v deň, keď daňový subjekt uhradil správcovi dane pôvodnú výšku dane. Sankčný úrok sa vypočíta zo sumy neoprávnene zadržovaných peňažných prostriedkov daňového subjektu a počtu dní, ktoré uplynú odo dňa, keď daňový subjekt zaplatil správcovi dane pôvodnú výšku dane, do dňa, keď správca dane neoprávnene zadržované peňažné prostriedky poukázal daňovému subjektu, pričom tento deň sa do počtu dní nezapočítava.

Podľa § 110c ods. 5, prechodných ustanoveniach k úpravám zákona o správe daní účinným od 01.01.2004, do nadobudnutia platnosti zmluvy o pristúpení Slovenskej republiky k Európskej únii sa ustanovenia § 35b ods. 1 až 9 uplatnia na všetky dane s výnimkou dane z pridanej hodnoty a spotrebných daní.

Podľa § 35b ods. 5 veta prvá zákona o správe daní účinného od 01.01.2005 rozdiel medzi zaplatenou daňou alebo zaplateným rozdielom dane na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia správcu dane alebo odvolacieho orgánu a daňou alebo rozdielom dane zníženým novým rozhodnutím sa považuje za neoprávnene zadržované peňažné prostriedky daňového subjektu.

Podľa § 110e, prechodných ustanoveniach k úpravám zákona o správe daní účinným od 01.01.2005, ustanovenia tohto zákona sa použijú na pokuty a sankčný úrok účinné od 01.01.2004, ako aj na zrušené penále, pokuty a zvýšenie dane, ak konanie o nich bude prebiehať po nadobudnutí účinnosti tohto zákona a nezaniklo právo na ich vyrubenie, vybratie a vymáhanie; na konanie o penále sa rovnako použije ustanovenie tohto zákona o sankčnom úroku a na konanie o pokutách a zvýšení dane sa rovnako použije ustanovenie tohto zákona o správnych deliktoch.

Z obsahu predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že krajský súd v rámci medzi žaloby skutočnosti na právne posúdenie zákonnosti namietaného postupu žalovaného vyhodnotil správne a podmienky aplikácie ustanovenia § 35b ods. 5 a ods. 6 zákona o správe daní ohľadne povinnosti správcu dane priznať žalobcovi nárok na sankčný úrok z titulu neoprávnene mu zadržovaných finančných prostriedkov v spojitosti s právnou úpravou časovej pôsobnosti relevantných zmien zákona o správe daní vyložil správne.

V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti svoje skoršie rozhodnutie, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sž-o-KS 120/2006 z 07.03.2007, v ktorom k časovej pôsobnosti a podmienkam použitia ustanovenia § 35b ods. 5 a ods. 6 zákona o správe daní vyslovil právny názor, podľa ktorého za neoprávnene zadržované finančné prostriedky daňového subjektu v zmysle definície § 35b ods. 5 zákona o správe daní pre účely priznania sankčného úroku nemožno považovať finančné prostriedky zaplatené na základe len vykonateľného rozhodnutia správcu dane vydaného do 31.12.2003, a to vzhľadom na dovtedajšiu zákonnú úpravu vzniku povinnosti zaplatiť daň na základe vykonateľného rozhodnutia bez ohľadu na nadobudnutie jeho právoplatnosti.

Z obsahu intertemporálneho ustanovenia § 110c zákona o správe daní nevyplýva, že by zákon č. 609/2003 Z. z. zavádzajúci inštitút neoprávnene zadržovaných finančných prostriedkov daňového subjektu a jeho nároku na vyplatenie sankčného úroku na ťarchu správcu dane, mal spätnú časovú pôsobnosť, a teda jeho účinky a následky, ako i vznik nároku na vyplatenie sankčného úroku daňovému subjektu, vyvolávajú skutočnosti, ktoré nastanú až po jeho účinnosti (01.01.2004), ba vzhľadom na obsah ods. 5, vo vzťahu k dani z pridanej hodnoty a spotrebným daniam až od nadobudnutia platnosti zmluvy o pristúpení Slovenskej republiky k Európskej únii.

Odvolací súd poukazuje na princíp zákazu spätnej účinnosti zákonov, samozrejme pokiaľ to zákonodarca v intertemporálnych ustanoveniach k zmenám zákona nepripúšťa, s prihliadnutím na obsah prechodných ustanovení § 110c ods. 5 a § 110e k úpravám zákona o správe daní účinným od 01.01.2004 a od 01.01.2005, v spojení so zákonnou úpravou vzniku povinnosti zaplatiť daň z pridanej hodnoty dodatočne určenej rozhodnutím správcu dane v roku 2003, t. j. splatnosti určenej ustanovením § 41 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty a zákonnou úpravou účinkov podaného odvolania proti rozhodnutiam

správca dane podľa § 46 ods. 9 zákona o správe daní účinného do 31.12.2003, konštatuje, že právne skutočnosti, ako nadobudnutie právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutí správcu dane vo vzťahu k naplneniu časti definíčných znakov neoprávnene zadržovaných finančných prostriedkov daňového subjektu, musia nastať a byť súčasne splnené po účinnosti zákona, ktorým bol inštitút sankčného úroku za neoprávnene zadržovanie finančných prostriedkov daňového subjektu zavedený do právneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné.

Možno sa stotožniť s právnym názorom krajského súdu, že žaloba nebola dôvodná, nakoľko žalovaný sa v rámci žalobou napadnutého odvolacieho správneho konania riadne vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a svoje rozhodnutie odôvodnil s prihliadnutím na relevantné hmotnoprávne a procesné ustanovenia daňových predpisov.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, nerozhodol svojvoľne ani protizákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku považujúc aj jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor s daňovými predpismi, rozsudok Krajského súdu v Žiline podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

Nakoľko zákonom č. 479/2009 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov bolo s účinnosťou od 01.01.2012 zrušené Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Banskej Bystrici, ktorého pôsobnosť a právomoci na úseku správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, podľa informácií poskytnutých Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky v Bratislave, t. č. pre oblasť správy daní a poplatkov pôsobiace na adrese Lazovná ulica 63, 974 01 Banská Bystrica, Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 107 ods. 4 OSP v spojení s § 250 ods. 4 OSP na strane žalovaného koná s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP a § 250k ods. 1 OSP, keď žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci náhradu trov konania nepriznal a žalovanému v takomto konaní nárok na náhradu trov zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u o p r a v n ý p r o s t r i e d o k n i e j e p r í p u s t n ý .

V Bratislave 31. mája 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková